

[Olufson.]

sig flere Rettigheder, end de har Lov til. Det er maaske det gamle Ord: Adel forpligter, der her gaar igen.

Selve Ansættelsen til Ejendomsskyld blev kasseret, den kom ind til Over-Skyldraadet, som ansatte Ejendomsskylden for Nislevgaard til 523 000 Kr., nøjagtigt det samme Beløb, som Ejeren havde ansat Gaarden til. 523 000 Kr. er Nislevgaards Jord nu værd; Over-Skyldraadet bøjer sig og ansætter det til samme Beløb. Men desuagtet er Ejeren ikke tilfreds, han gaar til Højesteret, og Højesteret afgiver en Kendelse, der siger, at de stedlige Vurderingsmyndigheder, Amtsskyldraadet og Over-Skyldraadet, har vurderet Jorden efter Loven af 7. August 1922 og ikke efter Loven af 4. Maj 1919.

Og paa Grundlag af dette har Lensbesidderne søgt at vise, at den Ansættelse, Vurderingsmyndighederne er kommet til, er fuldstændig falsk, ude i det blaa, at den ikke drejer sig om og ikke kan dreje sig om Aflevering, kun om Skat. De er gaaet til Retten og har faaet udnævnt Skønsmænd, der har vurderet Nislevgaards Jord og er kommet til en Sum af 1 400 Kr. pr. Td. Land, og disse Skønsmænd har overfor Retten med Eds Tilbud erklæret, at denne Ansættelse er den rigtige. Derfor er det en lille Smule løjerligt, naar man ser, hvordan de er kommet til dette Resultat.

Jeg skal tillade mig at oplæse et enkelt Citat af en af Skønsmændenes Udtalelser, der viser, hvordan han staar, og hvordan han er kommet til denne Vurdering. Det er Forpagter Hansen, og han er kommet til denne Vurdering af 1 400 Kr. ved at sige: „Tænker man sig, at der paa Nislevgaard laa en Bondegaard paa 20 Tdr. Land, vilde den Mand, hvis han havde Bygninger, og hvis han havde Penge, med Glæde give pr. 1. April 1 400 Kr. pr. Td. Land for at kunne købe 10 Tdr. Land til.“

Han konstruerer altsaa et Tilfælde, hvor en Mand vil købe Tillægsjord til en bestaaende Ejendom, og efter dette vurderer han hele Nislevgaard og siger, den er 1 400 Kr. værd pr. Tønde Land. Men han er ikke rigtig stiv i Papirerne alligevel, han staar ikke rigtig fast paa det; han siger et andet Sted i samme Møde: Om vor Vurdering, de 1 400 Kr., eller 1 300 Kr. eller 1 500 Kr. er det rigtige, skal jeg ikke kunne sige.

Hvad er det for en Skønsmænd, udnævnt af Retten, der under Eds Tilbud erklærer, at de 1 400 Kr. er det rigtige, og saa senere siger: Det er maaske helt galt, det er

maaske 1 300 Kr., det er maaske 1 500 Kr., det ved jeg ikke.

Han siger, han har vurderet efter sin bedste Samvittighed og er kommet til dette Resultat, men, siger han, jeg har selvfølgelig ikke gravet i denne Jord. Nu skal jeg indrømme, at en god Samvittighed er selvfølgelig god at have med, naar man skal vurdere Jord, men en god Spade er heller ikke at foragte, og Vurderingsmændene erklærer netop, at de har gennemgravet Nislevgaards Jord for at konstatere Boniteten, og paa Grundlag af dette Arbejde er de kommet til et Resultat af ca. 1 000 Kr. pr. Tønde Land, et efter min Mening højt Resultat.

Endelig er der en Gaardejer Petersen fra Otterup, der spørger Forpagter Hansen, som er Landmand: Vil De som Landmand være i Stand til at give 1 400 Kr. pr. Tønde Land og oprette et Landbrug paa Nislevgaards Jord? og dertil svarer Forpagter Hansen: Nej, det vilde jeg ikke, for hvis jeg gjorde det, gik jeg fallit Dagen efter.

Det er altsaa denne Vurdering til 1 400 Kr. pr. Tønde Land, som Lensbesidderne har fastholdt, og som nu den højtærede Minister gennem sin vaklende Holdning søger at hjælpe dem til Rette med.

Jeg har fremdraget dette, fordi Lensbesiddernes Fagforening, der jo raader over betydelige Midler, ikke har været karrig i sine Angreb paa offentlige Myndigheder. De har udsendt et Par smukke Pjecer — der er nogle af vore kønneste Herregaarde afbildet i dem — hvori de forklarer den frygtelige Uretfærdighed, der er sket dem, og i en af dem skriver de om Vurderingsmyndighederne her i Landet, om Vurderingsmændene, Skyldraadene og Over-Skyldraadet: Disse Mænd, hvis Hjerner ikke er i Stand til at naa ud over et almindeligt Statshusmandsbrug, og som overhovedet ikke har Forstand, naar det drejer sig om de større Brug, om Herregaardene. Jeg syntes derfor, jeg vilde sammenligne denne Skønsmænd, som de nu kører rundt med, med de virkelige sagkyndige Vurderingsmænd, der sidder ude i Landet og Gang paa Gang har vurderet disse Jorder paa en samvittighedsfuld Maade og efter Lovens Regler og Bogstav.

Naar Kravet er blevet saa stort, som det er, er det, fordi man søger at konstruere et Modsetningsforhold mellem Loven af 7. August 1922 og Loven af 4. Oktober 1919, et Modsetningsforhold, som absolut ikke findes. Efter Loven af 7. August 1922, Ejendomsskyldloven, er Hovedregelen den, at al fast Ejendom skal vurderes til sin Værdi i Handel og Vandel, men saa er der en